

**ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ
ΦΡΟΥΚΤΟΥΟΣΟΥ, ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ, ΑΟΥΓΟΥΡΙΟΥ ΚΑΙ
ΕΥΛΟΓΟΥ, ΔΙΑΚΟΝΩΝ ΠΟΥ ΥΠΕΜΕΙΝΑΝ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΣΤΗΝ
ΤΑΡΡΑΓΟΝΑ,
ΣΤΙΣ 21 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ,
ΥΠΟ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ ΒΑΛΕΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΓΚΑΛΙΕΝΟΥ**

1. Κατά τη διάρκεια της υπατείας του Αιμιλιανού και του Βάσου, στις δεκαέξι του Ιανουαρίου, ημέρα Κυριακή, η ημέρα του Κυρίου, συνελήφθησαν ο επίσκοπος Φρουκτουόσος και οι διάκονοι Αουγούριος και Ευλόγιος.

Ο Φρουκτουόσος ξεκουραζόταν στο δωμάτιό του, όταν οι στρατιώτες Αουρέλιος, Φεστούκιος, Έλιος, Πολένκιος, Ντονάτος και Μάξιμος παρουσιάστηκαν στο σπίτι του. Στο άκουσμα των βημάτων, σηκώθηκε αμέσως και βγήκε έξω φορώντας ακόμα τα σανδάλια του.

Οι στρατιώτες του είπαν:

- Έλα, σε ζητά ο κυβερνήτης μαζί με τους διακόνους σου.

Ο Φρουκτουόσος τους απάντησε:

- Πάμε, αλλά επιτρέψτε μου να βάλω τα παπούτσια μου.

Οι στρατιώτες του απάντησαν:

- Βάλτα, αν αυτό θες.

Αμέσως μόλις έφτασαν φυλακίστηκαν. Ο Φρουκτουόσος, σίγουρος και χαρούμενος για το αιώνιο κλέος για το οποίο προοριζόταν, προσευχόταν ασταμάτητα. Τα αδέρφια της χριστιανικής κοινότητας δεν τον εγκατέλειπαν, βοηθώντας τον τόσο υλικά όσο και ηθικά και ζητώντας του να προσευχηθεί γι' αυτούς.

2. Την επόμενη ημέρα, ο Φρουκτουόσος βάπτισε στη φυλακή έναν αδερφό μας, ο οποίος ονομαζόταν Ρογασιάνος. Παρέμειναν εκεί έξι ημέρες. Και την Παρασκευή στις 21 τους οδήγησαν στον κυβερνήτη με σκοπό να τους ανακρίνουν.

Ο κυβερνήτης Αιμιλιανός είπε:

- Να εμφανιστεί ο Φρουκτουόσος, να εμφανιστεί ο Αουγούριος, να εμφανιστεί ο Ευλόγιος.

Και οι στρατιώτες του απάντησαν:

- Είναι εδώ.

Έτσι ο κυβερνήτης Αιμιλιανός ρώτησε τον Φρουκτουόσο:

- Γνωρίζεις τι έχουν διατάξει οι αυτοκράτορες;

Ο Φρουκτουόσος του απάντησε:

- Δεν γνωρίζω τι έχουν διατάξει: εγώ είμαι χριστιανός.

Ο κυβερνήτης Αιμιλιανός του είπε:

- Έχουν διατάξει να λατρεύετε τους δικούς μας θεούς.

Ο Φρουκτούσος του απάντησε:

- Εγώ λατρεύω τον ένα και μοναδικό Θεό, δημιουργό του ουρανού, της γης, της θάλασσας και όλων όσων υπάρχουν.

Ο Αιμιλιανός επέμεινε:

- Γνωρίζεις ότι υπάρχουν θεοί;

Ο Φρουκτούσος απάντησε:

- Δεν το γνωρίζω.

Ο Αιμιλιανός του απάντησε:

- Θα το μάθεις μετά.

Ο Φρουκτούσος ύψωσε το βλέμμα του προς τον Κύριο και ξεκίνησε να προσεύχεται σιωπηλά.

Ο κυβερνήτης Αιμιλιανός αναφώνησε:

- Άντρες σαν και αυτούς που δεν αποδίδουν λατρεία στους θεούς ούτε λατρεύουν τα αγάλματα των αυτοκρατόρων, αυτούς είναι που ο κόσμος ακούει, φοβάται και λατρεύει!

Ο κυβερνήτης Αιμιλιανός απευθύνθηκε στον Αουγούριο:

- Μην λαμβάνεις στα σοβαρά τα λόγια του Φρουκτούσου.

Ο Αουγούριος απάντησε:

- Εγώ λατρεύω το Θεό τον παντοδύναμο.

Ο κυβερνήτης Αιμιλιανός ρώτησε τον Ευλόγιο:

- Και εσύ επίσης λατρεύεις τον Φρουκτούσο;

Ο Ευλόγιος απάντησε:

- Εγώ δε λατρεύω τον Φρουκτούσο παρά μόνο εκείνον τον οποίο ο Φρουκτούσος λατρεύει!

Ο κυβερνήτης Αιμιλιανός είπε στον Φρουκτούσο:

- Εσύ είσαι επίσκοπος;

Ο Φρουκτούσος απάντησε:

- Είμαι.

Ο Αιμιλιανός απάντησε:

- Ήσουν.

Και διέταξε να τους κάψουν ζωντανούς.

3. Και ενώ ο Φρουκτούσος, μαζί με τους διακόνους του, οδηγούνταν στο αμφιθέατρο, οι κάτοικοι άρχισαν να αισθάνονται λύπη για τον επίσκοπο Φρουκτούσο, εξαιτίας της μεγάλης αγάπης που του είχαν όχι μόνο τα αδέρφια αλλά και οι ειδωλολάτρες, καθώς ο Φρουκτούσος ήταν σαν το Άγιο Πνεύμα, όπως είχε περιγραφεί δια στόματος του αποστόλου Παύλου - το άγιο δυσκοπώτερο και δάσκαλος των ειδωλολατρών - ήταν το πρότυπο του πως έπρεπε να είναι ένας επίσκοπος. Γι' αυτό το λόγο - ακόμα και οι στρατιώτες, αντιλαμβανόμενοι ότι οδηγείται σε ένα ανυπέρβλητο κλέος, αισθανόντουσαν περισσότερο χαρά παρά λύπη.

Επειδή πολλοί από τους αδερφούς του προσέφεραν ένα μείγμα για να πει, αυτός τους απάντησε:

- Ακόμα δεν ήρθε η ώρα για να διακόψω τη νηστεία.

Αυτό συνέβη μεταξύ δέκα και έντεκα το πρωί.

Την Τετάρτη, παρόλο που ήταν στη φυλακή, ο Φρουκτούσος τήρησε την τελετουργική νηστεία όπως συνήθιζε. Και τώρα, την Πέμπτη, χαρούμενος και σίγουρος επιθυμούσε να την γιορτάσει, μαζί με τους μάρτυρες και τους προφήτες, στον Παράδεισο τον οποίο έχει προετοιμάσει ο Θεός γι' αυτούς που τον αγαπάνε.

Όταν έφτασε στο αμφιθέατρο, τον πλησίασε αμέσως ο Αυγουστάλιος, ο επιμελής του και, κλαίγοντας τον παρακάλεσε να τον αφήσει να του βγάλει τα παπούτσια του. Αλλά ο ευλογημένος από το Θεό μάρτυρας, σίγουρος και χαρούμενος, βέβαιος για την υπόσχεση του Κυρίου, του απάντησε:

- Άφησε το, γιε μου, θα βγάλω μόνος μου τα παπούτσια μου.

Μόλις έβγαλε τα παπούτσια του, τον πλησίασε ένας στρατιώτης ο οποίος ήταν αδερφός μας, που ονομαζόταν Φέλιξ και, δίνοντάς του το δεξί του χέρι, τον παρακάλεσε να προσευχηθεί γι' αυτόν.

Ο Φρουκτούσος του απάντησε με καθαρή φωνή, με τέτοιο τρόπο ώστε όλοι να τον ακούσουν:

- Τώρα πρέπει να προσευχηθώ για τη καθολική Εκκλησία που εκτείνεται από την ανατολή ως τη δύση.

4. Έτσι ακίνητος μπροστά στην πόρτα της αρένας του αμφιθεάτρου, έτοιμος να οδηγηθεί στην κτήση του άφθαρτου φωτοστέφανου παρά σε βασανιστήριο, υπό την παρουσία των στρατιωτών – τα ονόματα των οποίων αναφέραμε προηγουμένως – που πρόσεχαν εάν και ο λόγος γι' αυτό ήταν απλά ότι ήταν το καθήκον τους, ο Φρουκτούσος, επιφωτισμένος από το Άγιο Πνεύμα που μιλούσε δια μέσου αυτού, είπε – με τέτοιο τρόπο ώστε να τον ακούσουν τόσο οι στρατιώτες όσο και οι αδελφοί μας - :

- Ποτέ δεν θα σας λείψει ο κληρικός σας. Και δεν μπορούν να σκοτώσουν την αγάπη και την υπόσχεση του Κυρίου ούτε σε αυτόν τον κόσμο ούτε στον άλλο, γιατί αυτό που τώρα παρατηρείτε είναι ένα σύντομο δεινό.

Έτσι λοιπόν, έχοντας καθησυχάσει την κοινότητα των αδερφών, οδηγήθηκαν στη σωτηρία άξιοι και χαρούμενοι ακόμη και κατά τη διάρκεια του μαρτυρίου τους, γιατί σε αυτό λάμβαναν το φρούτο της επαγγελίας των Αγίων Γραφών. Ήταν όμοιοι με τον Ανανία, τον Αζαρία και τον Μισαέλ, καθώς παρουσιάστηκε και σε αυτούς η αγία Τριάδα.

Ασφαλώς, ενώ ήταν στην φωτιά επί της γης, ο Πατέρας δεν τους εγκατέλειπε, ο Γιος ερχόταν να τους βοηθήσει και το Πνεύμα προχωρούσε ανάμεσα από τις φλόγες.

Όταν φθάρηκαν τα σκοινιά με τα οποία ήταν δεμένα τα χέρια του, ο Φρουκτούσος, ενθουμούμενος τη συνήθεια που είχε κατά τη διάρκεια της επίκλησης στο Θεό, γονάτισε γεμάτος αγαλλίαση και, σίγουρος για την νεκρανάσταση, προσευχόταν στο Θεό με τα χέρια υψωμένα, σημάδι της νικηφόρας σταύρωσης του Κυρίου.

5. Μετά από αυτό δεν έλειψαν τα συνήθη θαύματα του Κυρίου: ο ουρανός άνοιξε και οι αδερφοί μας Βαβυλώνα και Μιγδόσιος, που υπηρετούσαν τον κυβερνήτη Αιμιλιανό, έδειξαν στην κόρη τους, την επίγεια κυρία τους, πως ο Φρουκτούσος και οι διάκονοί του ανέβαιναν φωτοστεφανωμένοι στον ουρανό ενώ ήταν ακόμη δεμένοι στους πασσάλους.

Όταν φώναξαν τον Αιμιλιανό του είπαν: « Έλα και δες πως εκείνοι που σήμερα καταδίκασες σε θάνατο έχουν αποκατασταθεί στις προσδοκίες τους στον ουρανό. Αλλά ο Αιμιλιανός, όταν έφτασε, δεν ήταν άξιος αρκετά ώστε να μπορέσει να τους δει.

6. Έτσι τα αδέλφια, λυπημένοι και χαμένοι, χωρίς κληρικό, πενθούσαν όχι επειδή λυπόντουσαν για τον Φρουκτούσο αλλά επειδή τους έλειπε. Μόλις έπεσε η νύχτα, έτρεξαν στο αμφιθέατρο έχοντας στο νου τους την πίστη και τη

μάχη των μαρτύρων. Έφεραν κρασί για να σβήσουν τα μισοκαμένα σώματα. Έπειτα, μόλις μάζεψαν τις στάχτες, ο καθένας πήρε όσες μπορούσε.

Ακόμα ούτε και τότε δεν έλειψαν τα θαύματα του Κυρίου και Σωτήρα μας, με σκοπό να ενδυναμώσει την πίστη των πιστών και να δώσει το παράδειγμα στους πιο νέους. Στην πραγματικότητα ήταν εμφανές ότι ο μάρτυρας Φρουκτουόσος, παρόλο που ζούσε σε αυτόν τον κόσμο, επιβεβαίωσε με το μαρτύριό του και την αναγέννηση της σάρκας όλα αυτά που είχε διδάξει και υποσχεθεί εις το όνομα του Κυρίου και Σωτήρα μας. Έτσι, μετά το μαρτύριό του, εμφανίστηκε στα αδέρφια και τους συμβούλεψε ότι καθένας από αυτούς θα πρέπει να επιστρέψει χωρίς καθυστέρηση τις στάχτες, που μάζεψαν με αγάπη.

7. Ο Φρουκτουόσος και οι διάκονοί του, με την περιβολή της θείκης υπόσχεσης, εμφανίστηκαν επίσης στον Αιμιλιανό, που τους είχε καταδικάσει σε εκτέλεση, νουθετώντας τον και δείχνοντάς του ότι τίποτα από αυτά που έκανε δεν είχε αποτέλεσμα, καθώς αυτός, που πίστευε ότι τους απομάκρυνε για πάντα από τα σώματά τους στη γη, τώρα τους βλέπει να βιώνουν το κλέος.

Ω, ευλογημένοι μάρτυρες!, δοκιμάστηκαν στη φωτιά όπως ο πολύτιμος χρυσός, καλύφθηκαν με την ασπίδα της πίστης και το κράνος της σωτηρίας, εστεφθήσαν με το βασιλικό διάδημα και το άφθαρτο φωτοστέφανο επειδή ποδοπάτησαν το κεφάλι του διαβόλου.

Ω, ευλογημένοι μάρτυρες!, άξιοι της διαμονής τους στον ουρανό, και τώρα βρίσκονται στο δεξί χέρι του Χριστού, υμνώντας το Θεό Παντοδύναμο Πατέρα, και τον Ιησού Χριστό, τον Γιο του, και το Άγιο Πνεύμα. Αμήν.